

ပြုလောင်

အဝေးဆုံးအချစ်

137 11 33 21 01
11 11 11 11 11

အခန်း (၁)

အသက်သုံးဆယ်ဆိုတဲ့ အရွယ်ဟာ အရွယ်လွန်အုပ်စုထဲကို မရောက်သေးပါဘူးနော် ဦးထက်အောင်။

ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ အရွယ်လွန်သူတစ်ဦးရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားတယ်နော်။

"ဆို . . . ဘာကိစ္စလဲ"

တကယ်ဆို ကျွန်မကို ရှင့်တပည့်တစ်ဦးလို အကြည့်မျိုး၊ အပြောမျိုးနဲ့ ရှင် မကြည့်သင့်ဘူး၊ မပြောသင့်ဘူးလို့ ရှင်ထင်သင့်ပါတယ်။

"ဦးထက်အောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ထိုင်ပါ၊ လာရင်းကိစ္စကိုပဲ အမိန့်ရှိပါ"

ရှင့်ရဲ့ ကြိုဆိုမှုက အလုပ်သဘောဆန်တယ်။ တကယ်ဆိုရင် ရှင် ကျွန်မကိုသိပါတယ်။ မြင်လည်း မြင်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်။ ရပါတယ်။

ရှင့်ရဲ့ ကြိုဆိုမှုက အလုပ်သဘောဆန်တယ်။ တကယ်ဆိုရင် ရှင် ကျွန်မကိုသိပါတယ်။ မြင်လည်း မြင်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်။ ရပါတယ်။ ကျွန်မဆိုတဲ့ မိန်းမက ပိုပြီးတော့တောင် ဟန်ဆောင်မှုအတတ်ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်ပါသေးတယ်။

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မကို ဦးထက်အောင် မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးဘူးဆို တော့လည်း ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ လာရင်းကိစ္စကို ပြောတာပေါ့ရှင်"

ကျွန်မက ရှင့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် တယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး စိတ်အိုက်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ တယ်။ အရွယ်ကို ရင့်ကျက်စေတဲ့ ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး မျက်မှ နံသုတ် အစလေးနဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အသာတင် လိုက်တယ်။ ရှင့်လက်ချောင်းလေးတွေဟာ ယောက်ျားတန်မယ့် ရှင်းသ န့်နေတယ်နော်။ လှုပ်ရှားမှုက ပျာယီးပျာယာ မနိုင်ဘူး။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ"

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ရှင်ဟာ တကယ်ပဲ အာသဝေါကုန်ခမ်းနေ တာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ တစ်ယောက်ဆိုတာ ခုချိန် မှာ တော့ ကျွန်မ ခွဲခြားနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတွေ့ချိန်ဟာ သိပ်ကို တိုတောင်းလွန်းလှပါသေးတယ် ။

"ကျွန်မပုံစံက ဒုက္ခသည် ပုံစံမျိုး ပေါက်နေလို့ လား ဦးထက်အောင်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းနည်းစရာပဲ"

"လာရင်းကို ကျွန်တော် သိချင်လှပါပြီ"

"ကျွန်မနာမည် ကံ့ကော်ပါ ဦးထက်အောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်မ လျှောက်လွှာလာတင်တာပါ"

"ဪ . . . ဒါလား၊ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း အပြင်ဘက်က စာရေးဆီမှာ

တင်ခဲ့လို့ ရပါတယ်"

ကျွန်မကို သည် လို သာမန်အနေအထားမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံလို့ ဘယ်ရမလဲ ဦးထက်အောင်ရယ်။

"ဒီမှာ . . . ဦးထက်အောင်၊ ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲ မမှတ်မိဘူးလား"

"ဗျာ . . . ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို . . ."

ဦးထက်အောင်က ကျွန်မမျက်နှာကို စူးရဲသောအကြည့်နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ တဒင်္ဂပါပဲ။ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာလွဲသွားပြီး .

..

"ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ် . . . ခင်ဗျားကို မသိဘူး"

"ကျွန်မ ထင်ထားတာက ရှင်ဟာ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့၊ ထားပါတော့လေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အထင်နဲ့ အမြင် လွဲတတ်တာပဲ၊ ကျွန်မ ဆရာကြီး ဦးဘခိုင်ရဲ့ မြေးပါ"

"ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ဆရာကြီး လွတ်လိုက်တာလား၊ စောစောက တည်းက ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဆရာကြီး နေကောင်းရဲ့ လား"

ရှင်က မဆိုးပါဘူး။ ဆရာသမားကိုတော့ အမြဲသိတတ်ရှိကျိုးတဲ့ သဘော ရှိသေးသားပဲ။

"ဟုတ်တယ်။ ဘိုးဘိုးက ကျွန်မကို ရှင့်ဆီလွှတ်လိုက်တယ်"

"ဘာအတွက်လဲ"

"ရှင် တစ်ခါ အိမ်ကိုလာတုန်းက ရှင့်ဆီမှာ ဆရာလိုနေတယ်လို့ ပြောလို့ ကျွန်မကို ရှင့်ဆီမှာ သွားလုပ်ပါလားဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာ"

"ခင်ဗျား ပညာအရည်အချင်းက . . ."

"ကျွန်မ အီးမေဂျာနဲ့ ပြီးတာ"

"ကျွန်တော်လိုချင်တာလည်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြ ဆရာတစ်ဦးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စာတတ်တိုင်း စာသင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား စာသင်ဖူးသလား၊ ဘွဲ့ရပြီး ဘာလုပ်သေးသလဲ"

ရှင်ဟာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ စကားအတော်ပြောသား။

"ကျွန်မ ကျောင်းပြီးသွားတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ပြီးပြီးချင်း ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တာ၊ အခု ပြန် လာပြီး အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း ဘိုးဘိုးဆီအလာမှာ ရှင့်ကိုတောင် ဘိုးဘိုးခြံမှာ ကျွန်မကားနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသေးတယ်လေ"

"ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ကိစ္စလေးတွေကို မှတ်ထားလေ့မရှိဘူး"

သိပ်ကို ခံပြင်းသွားစေတဲ့ စကားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်။ ရှင်ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ရမှာ ပေါ့။ ကျွန်မက ပိုင်ဆိုင်လိုသူပဲ။

"အင်းလေ . . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ကားပေါ်ကနေ ရှင့်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသူပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မမှတ်မိလိုက်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုင်း . . . ကျွန်မတို့ အလုပ်စကား ဆက်ပြောရအောင်"

"ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဆရာကောင်းတစ်ဦးပါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သင်ခန်းစာခေါင်းစဉ်တစ်ခုပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါကို သန်ဘက်ခါနဲ့လယ် တစ်နာရီခွဲမှာ ခင်ဗျားလာ

သင်ပေးရမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ သင်ကြားပြသမှုကို ကျောင်းသားတွေ လက်ခံမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း လက်ခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို တစ်ခါတည်း ကျွန်တော် အလုပ်ခန့်လိုက်မယ်၊ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ် ဝင်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ အရေးကြီးတာ ဆရာဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အညီ ဝတ်စားဆင်ယင် ပြောဆိုဆက်ဆံ နေထိုင်တတ်ဖို့ တော့ လိုပါတယ်၊ ဒါကတော့ စည်းကမ်းချက်တွေ ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပါမယ်၊ လုပ်နိုင်မယ်ဆိုမှ ခင်ဗျား သန်ဘက်ခါကို လာခဲ့နိုင်ပါတယ်"

ရှင်စကားကို ကျွန်မ သေသေချာချာ နားထောင်ပါမယ်။ ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်က 'တပည့်တွေပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲမှာ ငါ့ခြေရာကိုနင်းနိုင်တဲ့ တပည့်တစ်ဦးတော့ ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ အဲဒါ အောင်ပညာရေးဝန်ဆောင်မှု ဘော်ဒါဆောင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးထက်အောင်ပဲ မိန်းကလေး'ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားယောင်ပြီး . . .

"ကောင်းပြီလေ၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒ ကျွန်မမှာ ရှိနေလေတော့ ရှင် ချမှတ်ထားတဲ့ ဆရာကျင့်ဝတ် စည်းကမ်းတွေကိုလည်း ကျွန်မ လိုက်နာရမှာ ပေါ့၊ ဦးထက်အောင်"

"ဟုတ်ပြီ . . . ခင်ဗျား ကြိုးစားပါ၊ ဆရာကြီးရဲ့ ဗီဇသွေးဟာ ခင်ဗျားမှာ ပါနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါတယ်၊ ကိုင်း . . . ဒီပုံစံကိုတော့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ ဖြည့်စွက် သွားပါဦး ဒေါ် . . . ဒေါ်ဘယ်သူ"

တော်သေးတာပေါ့ ရှင်ရယ်။ အမည်လေးကို ထပ်မေးဖော်ရသေးတာပဲ။ သည် နေ့ ရှင်နဲ့ စတင်ဆုံစည်းမှုမှာ သည် တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပဲ ကျေနပ်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ဦးထက်အောင်ရယ်။

"ကံ့ကော်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒေါ်ကံ့ကော်၊ ခုတစ်ခါတည်း ဖြည့်သွားနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်အရာကိုမှ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မထားတတ်တော့ ဖြည့်စွက်နိုင်ပါတယ်"

ကျွန်မရဲ့ ခန်းခနဲ့ စကားကို ရှင်မကြိုက်ဟန်နဲ့ မျက်မှောင်ချိုလိုက်တယ်။ ဒါကို ကျွန်မ အရေးမစိုက်ပါဘူး။ မိန်းမသားဆန်တဲ့ အပြုအမူထဲမှ ခန်းခနဲ့ ,နဲ့ မကျေနပ်သောစကားအရာကို ချေပခြင်းပဲ ဦးထက်အောင်။

ကျွန်မကတော့ ခန်းခနဲ့ စကား ပြောချင်ပြောမယ်။ ချေပစကားနဲ့ ရှင့်ကို အနိုင်ယူကောင်း ယူမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ခန်းခနဲ့ မပြောရဘူး၊ ယောက်ျားဆန်သောသူ ဖြစ်ရမယ်။ စကားတစ်ခုကို အတင်အစီးမခံဘဲ လိုက်လံချေပတတ်တာ ယောက်ျားကြီးတွေရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

ကျွန်မ ရှင်ပေးတဲ့ ပုံစံစာရွက်မှာ ချက်ချင်းပဲ ဖြည့်စွက်လိုက်တယ်။ လက်မှတ်ထိုးအပြီး ရှင့်ဘက်ကို တွန်းပေးပြီး ကျွန်မ ထိုင်ရာက ချက်ချင်းပဲ ထလိုက်တယ်။

"ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ရှင့်ထံမှ တုံ့ပြန်မှုအသံက သွားကြားကထွက်လာတဲ့ လေသံလို 'ကျွတ်'လား 'ကျ'လား ဝီဝီသသ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သည် အသံကို ကျွန်မသိဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်အခန်းထဲက လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခဲ့တယ် နော်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မယုံကြည်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။

အဲဒါကတော့ . . .

ရှင်ဟာ စာကြည့်မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးရာ
ဇဝင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ကြည့်နေမယ်ဆိုတာကိုပါပဲ။

အခန်း (၂)

"ဘဝဆိုတာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ မိန်းကလေးရဲ့ "

ဘိုးဘိုးကို ရှင့်ဆီကအပြန်မှာ ပဲ ရှင့်အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ဘိုးဘိုးကတော့ ရှင့်ကို ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း ထုတ်နေလေရဲ့ ။

"ဒီသူငယ်လေးက သိပ်တော်တာ၊ မူလတန်းကျောင်းသား ဘဝနဲ့ ကတည်းက ဘိုးဘိုးနဲ့ စတွေ့တာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေပြီး မူလတန်းပညာ၊ အဲဒီကနေ အလယ်တန်းပညာ သင်ကြားတယ်၊ ခုနစ်တန်းလောက်ရောက်တော့ တက္ကသိုလ်ဆရာတစ်ဦးက သူ့အိမ်မှာ အလုပ်ဝိုင်းကူရင်း ကျောင်းတက်ဖို့ ခေါ်ထားလိုက်တယ် . . ."

"သူ အထက်တန်းကျောင်းရောက်တော့ ဘိုးဘိုးတပည့်ဖြစ်လာတယ် ၊ ဘိုးဘိုးက ကျောင်းအုပ်ဆိုပေမယ့် အထက်တန်းအင်္ဂလိပ်စာကို နှစ်ခန်းလောက်တော့ တာဝန်ယူသင်ကြားပေး တာကိုး၊ ဒီကောင်က သိပ်တော်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတာက စတိုင်ပင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကကိုပဲယူခဲ့တယ်၊ အဲ . . . ပြီးတော့ အထက်တန်းပြဆရာဝင်လုပ်တယ်ကြားတယ်၊ နောက် အဆင့်ဆင့်နဲ့ မဟာဘွဲ့ယူပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ဘော်ဒါဆောင်တွေ ခေတ်စားလာတဲ့ အချိန်မှာ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘော်ဒါဆောင်လာဖွင့်တာမှာ ဘိုးဘိုးနဲ့ ပြန်တွေ့တာ"

ရှင့်အကြောင်းနားထောင်ရတာ ကျွန်မရဲ့ နားထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ရိုး

အိမ်သွားဘူး။

"သူ ဒီမှာ ဖွင့်တာ ကြာပြီလား ဘိုးဘိုး၊ အလုပ်ကော ထွက်လိုက်ပြီလား"

"ထွက်လိုက်ပြီပေါ့၊ ပြင်ပမှာ ကျူရှင်ကိုဖွင့်ရင် ဝန်ထမ်းလုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ မိန်းကလေးရဲ့ ၊ ငါ့မြေးလည်း နိုင်ငံခြားရောက်နေတာနဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ အနေအထားကို မျက်ခြည် ပြတ်သွားပြီ ထင်တယ်"

"ဘိုးဘိုးက ဒီဘူတာပဲဆိုက်တာ၊ နိုင်ငံခြားသွားတယ်ဆိုတာ စီးပွားရှာရင်း ဗဟု သုတ အနေနဲ့ လည်ပတ်ဖို့ ပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခု ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ပဲ ခေါင်းချတော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်လာတာ၊ မေမေတို့ တောင် ပြန်လာသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ ကံကော်ပြန်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး ဘိုးဘိုးရဲ့ "

"ဟုတ်ပဲ၊ မယ်မင်းကြီးမကို ဘိုးဘိုးက ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပဲ၊ ကိုင်း . . . ပြောပါဦး၊ မောင်ထက်အောင်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတာ"

"ဆရာကြီးဂိုက်ဖမ်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ ရင့်ကျက်အောင် ဖန်တီးနေပုံမျိုး ပေါက်တယ်"

"ဒါပေါ့ကွယ်၊ ရင့်ကျက်ခြင်းဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူ့အသက်က သိပ်ကြီးသေးပုံ မပေါ်သေးပါဘူး"

"အင်း . . . သုံးဆယ်ကျော်ရင် တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိမယ်"

"သူ့ဘော်ဒါက ကျောင်းသား ကျောင်းသူပါ လက်ခံတယ်ဆိုပေမယ့် မိန်းကလေးတွေကို သီးသန့်တစ်နေရာ၊ ယောက်ျားလေးတွေကို သီးသန့် တစ်နေရာထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာသင်တော့ တူတူပဲသင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါက ဘိုးဘိုးပေးတဲ့ အကြံပဲ၊ မောင်ထက်အောင်က ကျောင်းသားချည်းပဲ သီးသန့်ဘော်ဒါ ဖွင့်ချင်တယ်၊ ဘိုးဘိုးက သဘာဝ အရ ကျား-မဆိုတာ အမြဲခွန်တွဲပြီးရှိနေတာ ကောင်းတယ်လို့ အကြံပေး ခဲ့လို့ သူ့အစ်မ အပျိုကြီးက အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်ကို အုပ်ချုပ်တယ်"

"စာသင်ဖို့ ကျတော့ တစ်နေရာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ မြို့ထဲ တခြား ဒေးစက်ရှင်တွေပါရောဖွင့်လို့ ရတဲ့ နေရာမှာ စီစဉ်ထားတယ်"

ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင့်လုပ်ငန်းဟာ စီးပွားရေးထက် ဝါသနာကို အရင်းခံ လိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီးသားပဲ။

"မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ထက်အောင် အတိတ်ဇာတ်လမ်း ရှိပုံရတယ်၊ ဘိုးဘိုး တိတိကျကျတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းရှိပြီး မိန်းမဆိုရင် ရွံ့ကြောက်ဖြစ်နေပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသူတွေ ကိုတော့ တပည့်အနေနဲ့ အားမနာတမ်း ပြောဆိုဆုံးမပြီး အနေမှန်တဲ့ သူငယ်ပဲ"

ကျွန်မ ရှင့်ရုပ်ပုံကို မှန်းဆမြင်ယောင်မိတယ်။ ခက်တယ် ဦးထက်အောင် ခက်တယ်။ ကျွန်မ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလမှာ မှ ရင်ခုန်ခြင်းကို စတင် မွေးဖွားလာတယ်ဆိုတဲ့ ရှင့်ရုပ်သွင်ကို ကျွန်မမြင်ယောင်လိုက်ရုံနဲ့ ရင်ခုန်သွားတယ်ဆိုတာကို အချစ်အနေနဲ့ ကျွန်မ ယူဆလိုက်ရတော့မှာ လား။

"ဘိုးဘိုးပြောတာ ကြားသလား မိန်းကလေး"

"ရှင် . . ."

"ဪ . . . မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ထက်အောင်ဆီက အ

တိုင်အတောကို ဘိုးဘိုး မခံပါရစေနဲ့ ဆိုတာ . . ."

"အိုး . . . ဒါတော့ စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ အမွေအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းမယ့်မြေးပါ ဘိုးဘိုးရဲ့ "

"အေး . . . အေး . . . သာဓု တစ်လုံးတည်းခေါ်ထားဦးမယ်။ ကျန်တဲ့ သာဓုတွေကို မောင်ထက်အောင်ဆီက ချီးမွမ်းစကားကြားရမှ ဆက်ခေါ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက် မိန်းကလေး"

"ဘိုးဘိုးကတော့လေ သာဓုတောင် ချွေတာရေးလုပ်နေတယ်"

ဘိုးဘိုးက ရယ်မောပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတယ်။ အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် လာပြီဖြစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးဟာ လူရွယ်တစ်ဦးလို ဖျတ်လတ်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်မက ဘိုးဘိုးမြေးခြောက်ယောက်ထဲမှာ ထူးခြားစွာပါလာတဲ့ မြေးမိန်းကလေး တစ်ဦးတည်းဆိုတော့ ဘိုးဘိုးက ချစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။

ကျွန်မလည်း ရှင်ပေးလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာခေါင်းစဉ်ကို လေ့လာရတယ်။

မေတ္တာဆိုတာ လေးစား အထင်ကြီးခြင်းက ပေါက်ဖွားလာတယ်လို့ အချို့ကဆိုကြတယ်။

ဟုတ် မဟုတ်တော့ ကျွန်မ သေသေချာချာမသိသေးဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တော့ ရှင် ကျွန်မကို လုံးဝအထင်မသေးစေချင်တာတော့ သေချာတယ် ဦးထက်အောင်။

ဪ . . . ဖြစ်ရတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို လမ်းလျှောက်လာပုံ မြင်ရရုံ၊ တဒင်္ဂအတွင်း ကားတိုက်မိမလိုဖြစ်သွားလို့ တောင်းပန်လိုက်တဲ့ မိန်းမလှတစ်ဦးကိုတောင် အသိအမှတ်ပြုသော အကြည့်မျိုးလေးနဲ့

တဒင်္ဂကြည့်ဖော်မရဘဲနဲ့ . . .

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’လို့ ပြောပြီး ချက်ချင်းပဲ လှမ်းထွက်သွားတဲ့ ခုံညား
သော ရှင့်ရုပ်သွင်ကို တဒင်္ဂအတွင်း မြင်လိုက်ရရုံနဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကိုစိတ်ဝင်
စားမိတယ်။

ဒါ မထူးဆန်းဘူးလား ဦးထက်အောင်။

ရှင့်အတွက် မထူးဆန်းဘူး ဆိုချင်ဆိုမယ် . . .

ကျွန်မအတွက်တော့ ထူးဆန်းတယ်။

ဘာထူးဆန်းသလဲဆိုရင် . . .

ကျွန်မလေ ရှင့်ကို အမြဲတမ်းမြင်တွေ့ချင်လာတယ်။

ကျွန်မဟာ ဆန္ဒကို ဖြစ်လာအောင် အကောင်အထည်ဖော်တတ်တဲ့ မိ
န်းမဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒဟာ သည် နေ့ ရှင်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ပိုမိုပြင်း
ထန်လာတယ်။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ . . .

ရှင့်ကို ကျွန်မလက်ထပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ။ လက်ထပ်ချင်တာကလည်း ရှ
င့်ကို အမြဲတမ်း ပိုင်ဆိုင်နေချင်လို့ ပါပဲ။

အခန်း (၃)

"မောင်အောင်"

"ဗျာ . . . မမ"

"ဆရာတွေ အစုံရပြီလား"

ကျုပ်ဘဝမှာ တွယ်တာရဆုံးဆိုလို့ ကျုပ်အစ်မကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တာ။ သူကတော့ အချက်အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ်နဲ့ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ သူပဲ။

မမမေးမှ ကျုပ်ဆီကို နံနက်ကရောက်လာတဲ့ ဆရာကြီးမြေးဆိုသူကို သတိရလိုက်မိတယ်။

တော်တော် လှပရဲတင်းသောမိန်းမပဲ။ ကျုပ်က လှပရဲတင်းသောမိန်းမကိုဆိုရင် သိပ်ကြောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကော်က ဆရာကြီးရဲ့ မြေးဖြစ်နေခြင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ သည်းခံနိုင်စိတ်ကို မွေးဖွားယူလိုက်ခြင်းပဲ။

"ငါ မေးနေတယ်လေ"

"ဪ . . . ရပါပြီ"

"ဆရာတွေပဲလား"

"မဟုတ်ပါဘူး . . . ဆရာမနှစ်ယောက် ပါပါတယ်"

"ဟုတ်လား . . . အင်္ဂလိပ်စာအတွက် လိုနေတယ်ဆိုတာကော"

"ရပြီ . . . ဒီနေ့ပဲ ခန့်လိုက်တယ်"

မမကိုဖြေရင်းနဲ့ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ကံ့ကော်ကို မြင်လာတယ်။ မဆိုးပါဘူး၊ ဆရာကြီးရဲ့ ခြေရာကို မနင်းနိုင်ပေမယ့် ခြေရာနောက်တော့ လိုက်နိုင်မယ်ထင်တယ်။ အသင်အပြက မဆိုးဘူး။ စာသင်ခန်းကိုကြောက်တဲ့ စိတ် လုံးဝမရှိဘူး။ သူမရဲ့ အသင်အပြထက် သူမရဲ့ အလှကို တပည့်တွေက သဘောကျစွာ ငေးနေတာကို တွေ့ရတော့ ကျုပ်ပြီးမိတယ်။

"ဘာပြီးတာလဲ"

"ဪ . . . ကျွန်တော် ဆရာမကို မခန့်ချင်တာ မမသိပါတယ်နော်"

"အင်း . . . သိသားပဲ၊ ဒေါ်စမ်းကြည်ကတော့ ထားပါတော့၊ ဆရာ ဦးတင့်နိုင်ရဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သမိုင်းအသင်အပြလည်းကောင်းဆိုတော့ မင်းအတွက်က ဒေါ်စမ်းကြည်က ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုဆရာမက . . ."

"သူလည်း ပြဿနာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ မမရာ"

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ လေးလံနေတဲ့ အတိုင်းပဲ မမကို ခပ်လေးလေးပဲ ဖြေလိုက်မိတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့ မင်းက အတပ်ပြောနိုင်တာလဲ မောင်အောင်"

မမက မူလတန်းပြ ဆရာမဘဝကနေ ကျုပ်ရဲ့ လက်ထောက်ဘဝကို ပြောင်းလာရတာ။ မမက ဆယ်တန်းကို 'ခ'နဲ့ ပဲအောင်ပြီး ရွာမှာ မူလတန်းပြဆရာမနဲ့ လုပ်သက်နှစ်ဆယ်လောက်လုပ်ပြီး ဆေးပင်စင်ယူခဲ့တယ် ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ကျောင်းသူဘော်ဒါဆောင် ကြီးကြပ်ရတဲ့

အဆောင်မှူးတာဝန်ကို ယူထားရသူဖြစ်တော့ ကျုပ်လုပ်ငန်းကိုလည်း သူ့လုပ်ငန်းအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ သူ့မေးခွန်းတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားပေးရတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူဟာ ဆရာကြီး ဦးဘခိုင်မြေးဖြစ်နေလို့ ပဲ"

"ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ဆရာကြီးရဲ့ မြေးတွေဟာ ဆရာကြီးနဲ့ တစ်ယောက်မှ အတူမနေ ကြဘူးဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက တလောကမှ ဂျပန်ကပြန်ရောက်လာတာတဲ့ ၊ ဆရာကြီးနဲ့ အတူလာနေပြီး ဆရာကြီးဆန္ဒအရ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းမှာ လာကူတဲ့ သဘောဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့ကိုပဲ ပြိုင်ဘက်မရှိခန့်ရမှာ ပဲ"

"အသင်အပြကောင်းရင် ပြီးတာပဲ"

"အသင်အပြတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုးနေတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်"

ကျုပ်စကားလွန်သွားပြီလို့ သိလိုက်ရပြီး စကားကို ရပ်လိုက်ပေမယ့် မရတော့ဘူး၊ မမအမေးကို ကျုပ် ဆက်ဖြေရတယ်။

"ဘာဆိုးလို့ လဲ"

ကျုပ် မုသားသုံးရတော့မယ်။ ဟုတ်တယ်၊ မုသားပါမှ လင်္ကာချောတော့မှာ ကိုး။ ဒါကြောင့် . . .

"ဆိုးတာက နိုင်ငံခြားပြန်ပီပီ သိပ်ခေတ်ဆန်ပြီး ရဲတင်းလွန်းတာက ဆိုးတယ်"

မမက ပြီးတယ်။ ပြီးတော့မှ . . .

"ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မမနဲ့ တွေ့တော့ မမ ကြည့်ပြောပါမယ်"

"ကျွန်တော် စည်းကမ်းချက် သူ့ကိုပေးထားပြီးပါပြီ၊ လျှပ်ပေါ်လော်လည်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာဆန်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးကိုတော့ သူ ဝတ်မလာသေးဘူး"

ကျုပ်ပြောရင်း ကံ့ကော်ကိုပြေးမြင်မိတယ်။ လုံချည်အနက်ပြောင်နဲ့ ဘာသားမှန်းမသိတဲ့ အဖြူပေါ်မှာ အနက်တွေပါတဲ့ အစကို ခါးကျပ်အရှည်ချုပ်ထားတယ်။ ကိုယ်လုံးအလှက လှယဉ်ကျေးမယ်တွေနဲ့ နင်လားငါလားဆိုတော့ ကျုပ်တောင် သူမအလှကိုအသိအမှတ်ပြုမိရင် ကျောင်းသားတွေကတော့ . . .

အင်း . . . ကျုပ် တွေးမယ်သာ တွေးရတယ်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီဆိုတာက ပိုပြီးတော့တောင် ကိုယ်လုံးအလှကို သိသာထင်ရှားစေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျက်သရေရှိတယ်။

လှပြီးသားလူက ဘာဝတ်ဝတ် လှနေမှာ ပဲ။

"ကလေးတွေက လက်ခံသလား"

"လက်ခံတယ် . . . သဘောကျနေကြတယ်၊ ဒီအတွက် ကျောင်းသားကျောင်းသူ မပြောနဲ့ ၊ ကလေးတွေတောင်မှ ဆရာ ဆရာမဆိုရင် ငယ်ငယ်လှလှမှ ပိုသဘောကျကြတာ သဘာဝပဲ"

"အင်းလေ . . . ကလေးတွေ နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ ကအရေးကြီးပါတယ်၊ မမနဲ့ ဘယ်တော့ တွေ့ရမလဲ"

"ထုံးစံအတိုင်း ညဘက်စာကျက်ဝိုင်းအတွက်က သူ လာပါလိမ့်မယ်"

"နာမည်ကကော"

"ကံ့ကော်တဲ့ "

"ဪ..."

မမမျက်နှာပြင်၌ အရေးအကြောင်းတစ်မျိုး ဖြတ်သွားတယ်။

ကျုပ်သိတာပေါ့။ အဲသည် အရေးအကြောင်းက ...

လာပြန်ပြီလား ပန်းနာမည်နဲ့ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ သဘော။

ဟုတ်တယ်၊ ပန်းနာမည်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ ကျုပ်အသည်းကို မွေ့ခြေသွားဖူးသလို နောက်ထပ် ပန်းနာမည်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကလည်း ကျုပ်ရဲ့ ကြေမွနေတဲ့ အသည်းကို ကောက်ယူ ဆက်ပေးတော့မယောင်ယောင်နဲ့ လွင့်ပစ်ဖြန့်ကြဲတမ်း ကစားသွားခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့ မမက ကျုပ်အတွက် ရင်လေးသောအကြည့်နဲ့ ကြည့်လာတယ်။

ကျုပ် ပြောချင်လိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ပါဘူး။

အလုပ်ကိစ္စကလွဲရင်၊ မလွဲမကင်းသော စကားမျိုးကလွဲရင် မမနဲ့ ကျုပ်လည်း အာလာပ သလ္လာပ စကားပြောဖို့ အချိန်မပေးဖြစ်ကြဘူး။

ဒါကြောင့် ကျုပ်စကားကို ကျုပ်ရင်မှာ ပဲ ထားလိုက်ပါတယ်။

"ကျုပ်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမ၊ ကျုပ်မှာ ခံစားတတ်ဖို့ အသည်းမှ မရှိတော့ဘဲလို့ "

တကယ်တမ်း နှုတ်ကတော့ ...

"ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် မမ၊ ဘာလိုသေးသလဲ"

"မလိုပါဘူး၊ ထမင်းစားမသွားဘူးလား"

"ရတယ်၊ ဂေါ်ရာချက်တဲ့ ဟင်းနဲ့ ပဲ လွေးတော့မယ်"

မမကို ရယ်စရာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ကျုပ်ပြန်ခဲ့တယ်။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မမရဲ့ ခံစားချက်ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ။

ပန်းအမည်နဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကျုပ်ဘဝထဲ ဘာဖြစ်လို့ များ ရောက်လာတတ်တာလဲ။
